

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 251/2013-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 30. apríla 2013 predbežne prerokoval sťažnosti obchodnej spoločnosti P., s. r. o., B., zastúpenej advokátom JUDr. B. F., Advokátska kancelária F., s. r. o., B., vedené pod sp. zn. Rvp 4413/2013 až Rvp 4419/2013, Rvp 4423/2013, Rvp 4424/2013, Rvp 4428/2013, Rvp 4429/2013, Rvp 4431/2013 až Rvp 4439/2013, Rvp 4443/2013, Rvp 4446/2013, Rvp 4449/2013, Rvp 4539/2013, Rvp 4541/2013 až Rvp 4544/2013, Rvp 4552/2013 až Rvp 4560/2013, Rvp 4564/2013, Rvp 4567/2013, Rvp 4574/2013, Rvp 4576/2013, Rvp 4577/2013, Rvp 4579/2013, Rvp 4581/2013, Rvp 4596/2013, Rvp 4597/2013 a sp. zn. Rvp 4604/2013 vo veci namietaného porušenia jej základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 23 NcC 301/2012 z 10. októbra 2012 a takto

r o z h o d o l :

1. Sťažnosti obchodnej spoločnosti P., s. r. o., vedené pod sp. zn. Rvp 4413/2013 až Rvp 4419/2013, Rvp 4423/2013, Rvp 4424/2013, Rvp 4428/2013, Rvp 4429/2013, Rvp 4431/2013 až Rvp 4439/2013, Rvp 4443/2013, Rvp 4446/2013, Rvp 4449/2013, Rvp 4539/2013, Rvp 4541/2013 až Rvp 4544/2013, Rvp 4552/2013 až Rvp 4560/2013,

Rvp 4564/2013, Rvp 4567/2013, Rvp 4574/2013, Rvp 4576/2013, Rvp 4577/2013, Rvp 4579/2013, Rvp 4581/2013, Rvp 4596/2013, Rvp 4597/2013 a sp. zn. Rvp 4604/2013 s p á j a na spoločné konanie, ktoré bude ďalej vedené pod sp. zn. Rvp 4413/2013.

2. Sťažnosti obchodnej spoločnosti P., s. r. o., o d m i e t a pre neprípustnosť.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) boli 4. januára 2013 doručené sťažnosti obchodnej spoločnosti P., s. r. o. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorými namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 23 NcC 301/2012 z 10. októbra 2012 (ďalej len „uznesenie z 10. októbra 2012“) vo vzťahu ku konaniam vedeným na tomto súde pôvodne pod sp. zn. 23 NcC 302/2012, 23 NcC 304/2012, 23 NcC 309/2012, 23 NcC 312/2012, 23 NcC 314/2012, 23 NcC 316/2012, 23 NcC 323/2012, 23 NcC 324/2012, 23 NcC 325/2012, 23 NcC 328/2012, 23 NcC 330/2012, 23 NcC 333/2012, 23 NcC 334/2012, 23 NcC 335/2012, 23 NcC 336/2012, 23 NcC 337/2012, 23 NcC 340/2012, 23 NcC 341/2012, 23 NcC 342/2012, 23 NcC 345/2012, 23 NcC 347/2012, 23 NcC 348/2012, 23 NcC 349/2012 a sp. zn. 23 NcC 350/2012.

Zo sťažností vyplýva, že sťažovateľka Okresnému súdu Žiar nad Hronom (ďalej aj „okresný súd“) doručila žaloby, ktorými sa domáhala svojich nárokov na náhradu škody – nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v platnom znení, smerujúce proti Slovenskej republike, zastúpenej Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky. Ku vzniku škody malo podľa nej dôjsť kontinuálnym a zásadným

zásahom do jej základných práv, najmä práva na poskytnutie súdnej ochrany v zákonom predpokladanej kvalite a práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov. Predmetné žaloby boli vedené okresným súdom pod sp. zn. 12 C 110/2012, 12 C 171/2012, 5 C 153/2012, 12 C 170/2012, 12 C 109/2012, 5 C 115/2012, 12 C 103/2012, 4 C 139/2012, 5 C 147/2012, 12 C 95/2012, 12 C 112/2012, 5 C 117/2012, 12 C 111/2012, 12 C 162/2012, 5 C 144/2012, 12 C 174/2012, 12 C 117/2012, 12 C 89/2012, 5 C 141/2012, 5 C 105/2012, 12 C 94/2012, 5 C 119/2012, 5 C 157/2012 a sp. zn. 4 C 141/2012.

Popisom procesných úkonov vykonaných v troch konaniach pred okresným súdom, v ktorých na základe návrhu sťažovateľky na zmenu súdneho exekútora a dvoch žiadostí o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie došlo zo strany okresného súdu k oneskorenému rozhodnutiu o zmene súdneho exekútora a k oneskorenému udeleniu poverení na vykonanie exekúcie, poukázala sťažovateľka na to, že práve nesprávny úradný postup okresného súdu poznačený zbytočnými prietáhmi bol dôvodom podania jej žaloby o náhradu škody okresnému súdu, ktorý je zároveň podľa zákona súdom príslušným na prerokovanie a rozhodnutie tejto veci.

Sťažovateľka v záujme ochrany svojho práva na spravodlivé konanie sformulovala „už v úvode podanej žaloby požiadavku na to, aby nadriadený súd rozhodol pred prvotným prerokovaním veci o prikázaní veci (tohto sporu) inému súdu, pretože sudcovia miestne a vecne príslušného Okresného súdu Žiar nad Hronom sú vylúčení z prerokovania a rozhodovania veci vzhľadom na ich pomer k veci a k účastníkovi konania (námiетка zaujatosti z objektívneho pohľadu)“. V rámci odôvodnenia svojej požiadavky okrem iného poukázala na skutočnosť, že okresný súd, ktorý zapríčinil svojím nesprávnym úradným postupom vznik škody na jej strane, nemôže byť zároveň orgánom súdnej moci, ktorý bude o tejto škode rozhodovať, ďalej na to, že takýmto postupom by došlo k nerešpektovaniu zásady *nemo debet esse iudex in propria causa*, a taktiež poukázala na judikatúru ústavného súdu týkajúcu sa rozhodovania o nestrannosti zákonného sudcu.

Krajský súd uznesením z 10. októbra 2012 rozhodol tak, že nevyvlúčil všetkých sudcov okresného súdu z prerokovania a rozhodovania v predmetných konaniach. Napadnuté

rozhodnutia krajského súdu sú podľa sťažovateľky «nesprávne, zakladajúce zásah do jeho základných práv, konkrétne:

- základného práva zaručeného čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, t. j. práva na súdnu ochranu a osobitne práva na zákonného sudcu (čl. 48 ods. 1 Ústavy SR) a práva na prerokovanie veci nestranným súdom;

- základného práva na spravodlivý súdny proces zaručeného čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej aj „Dohovor“), t. j. práva na nestranný súd zriadený zákonom.».

V rámci svojej argumentácie sťažovateľka poukázala na právne závery obsiahnuté v judikatúre ústavného súdu, ako aj Európskeho súdu pre ľudské práva týkajúce sa rozhodovania o nestrannosti zákonného sudcu (napr. nález sp. zn. II. ÚS 283/2009 z 26. novembra 2009, nález sp. zn. III. ÚS 116/06 z 5. septembra 2006, uznesenie sp. zn. II. ÚS 336/09 z 8. októbra 2009, nález sp. zn. III. ÚS 47/05 z 11. mája 2005, sp. zn. III. ÚS 71/97, nález sp. zn. I. ÚS 46/05 zo 17. marca 2005, nález sp. zn. IV. ÚS 345/09 z 8. októbra 2009, rozsudok ECHR Findlay v. Spojené kráľovstvo z 25. februára 1997, odsek 73, rozsudok ECHR Kyprianou v. Cyprus z 15. decembra 2005 atď.) a odvolávajúc sa na ňu uviedla, že „tvrdí na tom, že objektívna námietka porušenia nestrannosti je dôvodná. Dôvodnosť námietky porušenia nestrannosti je závažne podporená tiež tým, že:

a) pomer sudcu k veci, ktorý má za následok jeho zaujatosť, v danej veci vyplýva aj z právneho záujmu sudcu na prejednávanej veci, pretože môže byť rozhodnutím súdu priamo dotknutý vo svojich právach (ust. § 22 zákona č. 514/2003 Z. z.);

b) vylúčený je sudca aj preto, že získal o veci poznatky iným spôsobom, než z dokazovania na konaní (priamo výkonom funkcie sudcu na súde, ktorý škodu spôsobil);

c) do úvahy prichádza aj vzťah ekonomickej závislosti (zníženie rozpočtovaných prostriedkov súdu splnením povinnosti úhrady škody sťažovateľovi).“.

V sporoch vedených okresným súdom bude podľa sťažovateľky nevyhnutné „na základe vykonaného dokazovania posúdiť, či a akým spôsobom došlo k uskutočneniu

nesprávneho úradného postupu, pričom pri danom právnom stave bude takéto posudzovanie uskutočňovať súd, ktorý nesprávny úradný postup vykonal a spôsobil ním škodu žalobcovi. V tomto prípade preto existuje legitímny dôvod pochybovať o nestrannosti okresného súdu, ako aj nestrannosti sudcov tohto súdu a to najmä preto, že:

a) Žalobca chce, aby v konaní boli vypočutý ako svedkovia sudcovia okresného súdu na ktorom došlo k vykonaniu nesprávneho úradného postupu, a taktiež aby ako svedok vystúpil pred súdom predseda okresného súdu poverený riadením súdu, ako aj podpredseda okresného súdu a to z dôvodu dlhého časového rozsahu zásahu, ktorý pokrýva obdobie, kedy boli do hodnoteného úradného postupu zapájaní všetci zamestnanci súdu. Preto rovnako tak do úvahy prichádzajú ako svedkovia aj vyšší súdny úradníci, či zamestnanci administratívy okresného súdu, ktorý nesprávny úradný postup uskutočnil. V prípade nevyklúčenia okresného súdu z rozhodovania dôjde k ústavne neakceptovateľnej situácii, kedy budú proti sebe vypovedať sudcovia, ktorí zároveň pojednávajú rovnakú vec a síce sudcovia súdu, ktorý uskutočnil nesprávny úradný postup. V takejto situácii nie je možné rozumne predpokladať, že výpovede budú objektívne pravdivé, pretože sudca bude vypovedať pred kolegom sudcom, ktorý následne bude vypovedať pred ním o tej istej veci. Následné reťazenie výpovedí v sporoch rovnakého druhu na tom istom súde nemôže priniesť zdanie o spravodlivom výkone súdnej moci. Sudcovia a zamestnanci súdu by mali nutne v sporovom konaní v pozícii svedka predsudky, ktoré spochybňujú naplnenie požiadavky nestrannosti.

b) Na rovnakom mechanizme ako je opísaný pod písm. a) je založené spochybnenie zdania spravodlivosti v prípade výkonu dokazovania listinnými dôkazmi. Ak sudca bude vykonávať dôkaz listinou zo súdneho spisu (alebo súdneho oddelenia) kolegu a následne tento kolega bude vykonávať dôkaz listinou z jeho súdneho spisu (alebo súdneho oddelenia), pričom pôjde o spor rovnakého druhu, je zrejmé, že spravodlivé posúdenie nemožno predpokladať. Nemožno tiež predpokladať spravodlivé zadovážovanie listín zo súdneho oddelenia.

c) Otázky, ktoré by museli v súvislosti s posudzovaním nesprávneho úradného postupu sudcovia, ktorí sú kolegovia na tom istom súde, paralelne riešiť, a spôsob ako by ich riešili, by prejudikoval stanovisko súdu a nenáležite ovplyvňoval vývoj iných sporov rovnakého druhu prebiehajúcich na tom istom súde. V takomto prípade nemožno

predpokladať zdanie spravodlivého výkonu súdnej moci. Sudcovia by opäť mali nutne v sporovom konaní predsudky, ktoré spochybňujú naplnenie požiadavky nestrannosti.

d) Súd musí byť inter alia nezávislý od strán v spore. Ak je súdom Okresný súd Žiar nad Hronom a na strane žalovaného stojí zástupca Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky, ktorý obhajuje postupy sudcu a zamestnancov Okresného súdu Žiar nad Hronom, aby tak dokázal, že v danej veci nešlo o nesprávny úradný postup Okresného súdu Žiar nad Hronom a škoda nenastala, nemožno hovoriť o tom, že súd je nezávislý od žalovaného ako strany v spore. Navyše ak podľa úpravy regresnej náhrady v zmysle ust. § 21 a nasl. zákona č. 514/2003 Z. z. bude Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky tým, kto bude uplatňovať regresnú náhradu voči súdu a následne súd bude povinný uplatňovať regresnú náhradu voči zodpovednej osobe, teda sudcovi. Sudca má záujem na tom, aby žalovaný bol v spore úspešný a aby sa tak predišlo uplatňovaniu regresnej náhrady voči nemu, či jeho kolegom, zamestnancom súdu. Sudcovia by mali nutne v sporovom konaní predsudky vo vzťahu k ich regresnému postihu. Predsudky tohto druhu spochybňujú naplnenie požiadavky nestrannosti.“.

Podľa sťažovateľky objektívna skutočnosť spočívajúca v tom, že jej žaloby o náhradu škody spôsobenej rozhodovaním jednotlivých sudcov okresného súdu majú byť prerokované a rozhodnuté sudcami toho istého okresného súdu, ktorí majú medzi sebou „*minimálne kolegiálny a väčšina isto i priateľský vzťah*“, vyvoláva dôvodnú pochybnosť o nezaujatosti všetkých sudcov okresného súdu, ktorí sa vzhľadom na dané okolnosti prípadu nemôžu javiť v očiach strán ako nezávislí. V tejto súvislosti sťažovateľka uviedla, že Krajský súd v Trnave, Krajský súd v Nitre a Krajský súd v Prešove dospeli vo viacerých svojich rozhodnutiach v skutkovo a právne obdobných veciach k opačnému právnomu záveru ako krajský súd vo svojom uznesení z 10. októbra 2012.

Krajský súd podľa sťažovateľky v uznesení z 10. októbra 2012 dostatočne nevyhodnotil dôvody vylúčenia sudcov okresného súdu z prerokovania a rozhodovania predmetných vecí, ktorými sú:

„a) pomer sudcu k veci, ktorý má za následok jeho zaujatosť, v danej veci, čo vyplýva aj z právneho záujmu sudcu na prejednávanej veci, pretože môže byť rozhodnutím súdu priamo dotknutý vo svojich právach;

b) nutnosť vylúčenia sudcu ktorý získal o veci poznatky iným spôsobom, než z dokazovania na konaní;

c) ekonomickú závislosť.“

Sťažovateľka svoje sťažnosti následne doplnila podaniami doručenými ústavnému súdu 26. februára 2013, v ktorých reagovala na uznesenie ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 89/2013 zo 6. februára 2013, ktorým boli jej obsahovo obdobné sťažnosti ústavným súdom odmietnuté z dôvodu nedostatku jeho právomoci na ich prerokovanie a rozhodnutie *„s nádejou, že zvráti stav bezlimitnej deformácie ľudských práv uskutočňovanej systematicky činnosťou súdov Slovenskej republiky v oboch systémoch súdnej moci, pričom táto jeho preventívna činnosť zamedzí diskreditácii Slovenskej republiky na pôde Európskeho súdu pre ľudské práva v Štrasburgu“*.

Podľa sťažovateľky *„V danej veci nie je možné nastoliť nápravu porušených práv podaním dovolania z dôvodu podľa ust. § 237 písm. g) OSP (dovolanie nie je prípustné)! Dovolanie nie je prípustné ani z iných všeobecných dôvodov...“*. V tejto súvislosti sťažovateľka poukázala na konania ústavného súdu vo veciach vedených po sp. zn. I. ÚS 265/05, III. ÚS 24/05 a sp. zn. III. ÚS 74/2011, v ktorých preskúmaval rozhodnutia súdov o zaujatosti sudcov. Ústavný súd však uvedenú rozhodovaciu prax podľa sťažovateľky bez akéhokoľvek zdôvodnenia porušil, práve a len v jej prípade. Sťažovateľka taktiež poukázala na odôvodnenie publikovaného uznesenia (40/1998 ZSP) Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Cdo 20/97, v ktorom tento súd vyslovil: *„Na prejednanie opravného prostriedku (odvolania či dovolania) proti rozhodnutiu nadriadeného súdu, ktorým tento rozhodoval o vylúčení sudcov príslušného súdu, nie je daná príslušnosť žiadneho súdu. Preto Najvyšší súd v takomto prípade konanie o opravnom prostriedku zastaví (§ 104 ods. 1 v spojení s § 243c O. s. p.)...“*

Z uvedeného podľa sťažovateľky vyplýva „v právnom štáte jednoznačný záver, že vo vecí je daná právomoc Ústavného súdu Slovenskej republiky rozhodnúť o podanej ústavnej sťažnosti, pričom vzhľadom k existencii viac ako 10.000 pozitívnych rozhodnutí krajských súdov Slovenskej republiky, ktoré predložil sťažovateľ ústavnému súdu ako dôkazy v konaní a ktoré svedčia o jednoznačnej potrebe vylúčiť okresné súdy z prejednávania a rozhodovania vecí s predmetom náhrady škody, neostáva nič iné, len zo strany ústavného súdu vyhovieť princípu legality a princípu právnej istoty a rozhodnúť podľa predloženého petitu“.

V nadväznosti na uvedené sťažovateľka žiadala, aby ústavný súd vydal nález, v ktorom vysloví porušenie jej základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením z 10. októbra 2012, zruší uvedené uznesenie a vec vráti krajskému súdu na ďalšie konanie a prizná jej primerané finančné zadosťučinenie, ako aj úhradu trov konania.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom

predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

II.A

K spoločnému prerokovaniu vecí

Podľa § 31a zákona o ústavnom súde ak tento zákon neustanovuje inak a povaha vecí to nevyklučuje, použijú sa na konanie pred ústavným súdom primerane ustanovenia zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej aj „OSP“). V zmysle § 112 ods. 1 OSP v záujme hospodárnosti konania môže súd spojiť na spoločné konanie vecí, ktoré sa uňho začali a skutkovo spolu súvisia alebo sa týkajú tých istých účastníkov. Zákon o ústavnom súde nemá osobitné ustanovenie o spojení vecí, avšak v súlade s citovaným § 31a zákona o ústavnom súde možno v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ústavy použiť na prípadné spojenie vecí primerane § 112 ods. 1 OSP.

S prihliadnutím na obsah sťažností vedených ústavným súdom pod sp. zn. Rvp 4413/2013 až Rvp 4419/2013, Rvp 4423/2013, Rvp 4424/2013, Rvp 4428/2013, Rvp 4429/2013, Rvp 4431/2013 až Rvp 4439/2013, Rvp 4443/2013, Rvp 4446/2013, Rvp 4449/2013, Rvp 4539/2013, Rvp 4541/2013 až Rvp 4544/2013, Rvp 4552/2013 až Rvp 4560/2013, Rvp 4564/2013, Rvp 4567/2013, Rvp 4574/2013, Rvp 4576/2013, Rvp 4577/2013, Rvp 4579/2013, Rvp 4581/2013, Rvp 4596/2013, Rvp 4597/2013 a sp. zn. Rvp 4604/2013 a z tohto obsahu vyplývajúcu právnu a skutkovú súvislosť uvedených sťažností a taktiež prihliadajúc na totožnosť v osobe sťažovateľky a okresného súdu, proti ktorému tieto sťažnosti smerujú, rozhodol ústavný súd uplatniac citované právne normy tak, ako to je uvedené v bode I výroku tohto uznesenia.

II. B.

K namietanému porušeniu práv sťažovateľky

Podľa § 24 písm. b) zákona o ústavnom súde návrh nie je prípustný, ak ústavný súd v tej istej veci koná.

Prekážka prv začatého konania (litispendencia) bráni tomu, aby na ústavnom súde prebiehali dve konania, prípadne viac konaní v tej istej veci. Totožnosť veci je daná pri zhode predmetu konania, skutkových okolností, z ktorých sa uplatnené právo vyvodzuje, a identitou účastníkov konania. O prekážku litispendencie nejde, ak chýba čo len jeden z uvedených znakov totožnosti veci.

Ústavný súd zistil, že pod sp. zn. Rvp 4595/2013 prebieha na ústavnom súde konanie o sťažnosti sťažovateľky doručenej 4. januára 2012, v ktorej namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením sp. zn. 23 NcC 301/2012 z 10. októbra 2012, v ktorom prvým výrokom krajský súd spojil na spoločné konanie konania o námietkach zaujatosti pôvodne vedené pod spisovými značkami sp. zn. 23 NcC 301/2012, 23 NcC 302/2012, 23 NcC 304/2012, 23 NcC 309/2012, 23 NcC 310/2012, 23 NcC 311/2012, 23 NcC 312/2012, 23 NcC 313/2012, 23 NcC 314/2012, 23 NcC 315/2012, 23 NcC 316/2012, 23 NcC 321/2012, 23 NcC 323/2012, 23 NcC 324/2012, 23 NcC 325/2012, 23 NcC 328/2012, 23 NcC 330/2012, 23 NcC 331/2012, 23 NcC 332/2012, 23 NcC 333/2012, 23 NcC 334/2012, 23 NcC 335/2012, 23 NcC 336/2012, 23 NcC 337/2012, 23 NcC 340/2012, 23 NcC 341/2012, 23 NcC 342/2012, 23 NcC 343/2012, 23 NcC 345/2012, 23 NcC 347/2012, 23 NcC 348/2012, 23 NcC 349/2012 a sp. zn. 23 NcC 350/2012 a ďalšími výrokmi rozhodol o zaujatosti sudcov okresného súdu.

Podľa zistenia ústavného súdu vo veciach vedených pod sp. zn. Rvp 4413/2013 až Rvp 4419/2013, Rvp 4423/2013, Rvp 4424/2013, Rvp 4428/2013, Rvp 4429/2013, Rvp 4431/2013 až Rvp 4439/2013, Rvp 4443/2013, Rvp 4446/2013, Rvp 4449/2013,

Rvp 4539/2013, Rvp 4541/2013 až Rvp 4544/2013, Rvp 4552/2013 až Rvp 4560/2013, Rvp 4564/2013, Rvp 4567/2013, Rvp 4574/2013, Rvp 4576/2013, Rvp 4577/2013, Rvp 4579/2013, Rvp 4581/2013, Rvp 4596/2013, Rvp 4597/2013 a sp. zn. Rvp 4604/2013 vystupujú identickí účastníci konania (sťažovateľka a krajský súd), predmet uvedených konaní je identický (namietané porušenie sťažovateľkiných základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 ústavy, práv podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením z 10. októbra 2012 vo vzťahu ku konaniam pôvodne vedeným pod sp. zn. 23 NcC 302/2012, 23 NcC 304/2012, 23 NcC 309/2012, 23 NcC 312/2012, 23 NcC 314/2012, 23 NcC 316/2012, 23 NcC 323/2012, 23 NcC 324/2012, 23 NcC 325/2012, 23 NcC 328/2012, 23 NcC 330/2012, 23 NcC 333/2012, 23 NcC 334/2012, 23 NcC 335/2012, 23 NcC 336/2012, 23 NcC 337/2012, 23 NcC 340/2012, 23 NcC 341/2012, 23 NcC 342/2012, 23 NcC 345/2012, 23 NcC 347/2012, 23 NcC 348/2012, 23 NcC 349/2012 a sp. zn. 23 NcC 350/2012 a sťažovateľka sa v predmetných konaniach v návrhu rozhodnutia (petite) domáha vyslovenia porušenia rovnakých práv uvedeným uznesením.

Ústavný súd konštatuje, že začatie konania pod sp. zn. Rvp 4595/2012 bráni tomu, aby vo veci prebiehali ďalšie konania vedené pod sp. zn. Rvp 4413/2013 až Rvp 4419/2013, Rvp 4423/2013, Rvp 4424/2013, Rvp 4428/2013, Rvp 4429/2013, Rvp 4431/2013 až Rvp 4439/2013, Rvp 4443/2013, Rvp 4446/2013, Rvp 4449/2013, Rvp 4539/2013, Rvp 4541/2013 až Rvp 4544/2013, Rvp 4552/2013 až Rvp 4560/2013, Rvp 4564/2013, Rvp 4567/2013, Rvp 4574/2013, Rvp 4576/2013, Rvp 4577/2013, Rvp 4579/2013, Rvp 4581/2013, Rvp 4596/2013, Rvp 4597/2013 a sp. zn. Rvp 4604/2013, a preto bolo potrebné sťažnosti sťažovateľky odmietnuť pre neprípustnosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 30. apríla 2013